

7. Na tvůj příchod čekáme (16. 6.)

Eucharistie a život věčný

Minule jsme mluvili o tom, že můžeme žít eucharistickým způsobem života. V dnešním posledním zamyšlení zmíníme, že eucharistie je přípravou na život věčný.

Když Ježíš při Poslední večeři podal svým učedníkům kalich se svou krví, řekl jim také, že už nebude pít z plodu révy, dokud nepřijde Boží království. My při každé mši po proměňování voláme: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme.“ Každé slavení eucharistie nás připravuje na věčnou hostinu v nebeském království, o níž Ježíš tak často hovořil ve svých podobenstvích.

Eucharistie nás učí, že Boží blízkost a lásku, kterou nyní můžeme vnímat jen pomocí symbolů a znamení, jednou zažijeme tváří v tvář. To je křesťanská naděje, to je zdroj naší vytrvalosti a houževnatosti. Jestliže chodíme na mši a věříme, že kdo jí Kristovo tělo a pije jeho krev, má život věčný, pak se na správnou přičku hodnot a prožívání dostávají naše osobní i rodinné radosti a starosti, ale i politické či ekologické problémy soudobého světa.

To proto, že v eucharistii jsou chléb a víno zcela proniknuty Boží mocí, takže jsou tělem a krví Krista. A my věříme a očekáváme, že až Kristus znovu přijde, bude „všechno ve všem“. To znamená, že podobným způsobem jako eucharistii pronikne a promění všechno stvoření a každého člověka. Tento viditelný svět je dočasný a všechno pomíjí. Ale Ježíš Kristus, který za nás dal své tělo a prolil krev, je věčný.

Doplňující texty pro vlastní potřebu

List Diognetovi

Křesťané se neliší od ostatních lidí ani původem, ani řečí, ani způsobem života. Nemají vlastní města, nemluví zvláštní řečí, nežijí odlišným způsobem. V odívání a jídle se přizpůsobují domácím zvykům. Co se týče života, dávají neuvěřitelný příklad vzorného života. Mají vlastní vlast, avšak žijí jako cizinci. Cizina je jim vlastní a vlast cizinou. Žijí na zemi, bydlí však v nebi. Prostě řečeno: Jako je duše v těle, tak jsou křesťané ve světě. Duše dlí v těle, avšak není z těla. Křesťané bydlí ve světě, a nejsou ze světa. (*List Diognetovi*, 5 – 6)

Benedikt XVI.

Svátosti jsou skutečností, která patří k církvi putující v čase až k plnému zjevení vítězství zmrtevýchvstalého Krista. Taktéž ale platí, že zvláště v eucharistické liturgii máme možnost již předem zakoušet eschatologické završení, k němuž kráčí každý člověk a celé stvoření. I když je pravda, že jsme všichni ještě na cestě k naplnění své naděje, nic to neubírá na faktu, že vše, co nám Bůh dal, nachází své naplnění v Panně Marii, Matce Boží a Matce naší. Maria z Nazaretu, ikona rodící se církve, je vzorem toho, jak by měl každý přijímat dar, jímž se Ježíš dává v eucharistii. (*Sacramentum caritatis*, 30 – 33)